

LBRIS

We know
books

Elena Liliana Popescu

MONOGRAFIE CRITICĂ

Poetă, eseistă, traducătoare și editoare. Doctor în Matematică. Profesor al Universității din București. Membră a Uniunii Scriitorilor din România și a PEN Club România. Autoare (singură sau în colaborare) a unor lucrări cu caracter științific și didactic (5 cărți și 25 de articole, citate în peste 150 de articole de specialitate, publicate în țară și în străinătate).

A publicat peste 75 de volume de poezie și traduceri din opera unor scriitori clasici și contemporani, în țară și în străinătate (Algeria, Argentina, Brazilia, Canada, Coreea de Sud, Israel, Italia, Mexic, Pakistan, Portugalia, Spania, SUA, Taiwan etc.).

Poezii traduse în mai mult de 30 de limbi i-au apărut în peste 45 de volume colective din peste 15 țări și în peste 130 de reviste literare din mai mult de 30 de țări.

A publicat volumele *Zborul. Vis și Destin* (1999, 2018), în memoriam George Ioana, cuprinzând poezii și un jurnal de zbor al tatălui său și *Nicolae Popescu – Omul, Matematicianul, Mentorul* (2011; 2021), în memoria soțului său Nicolae Popescu, membru al Academiei Române.

Pentru activitatea sa literară a primit mai multe premii, distincții și alte recunoașteri în România și în străinătate (Coreea, Germania, Macedonia, România, Serbia, Spania).

A participat la numeroase evenimente literare în țară și în străinătate (Brazilia, Chile, Columbia, Cuba, Franța, Italia, Mexic, Nicaragua, Peru, Spania, SUA, Taiwan, Turcia etc.).

Poeți, prozatori, critici literari, lingviști, editori din peste 30 de țări s-au referit la poezia sa, în prefețe sau în postfețe ale cărților publicate, în articole apărute în reviste literare, în cadrul diferitelor prezentări de autor, în interviuri publicate în țară și în străinătate.

[https://ro.wikipedia.org/wiki/Elena_Liliana_Popescu]

CUPRINS

<i>Poetry at the Threshold of Being: the Critical Horizon of Elena Liliana Popescu's Poetry</i>	13
<i>Poezia la pragul ființării: orizontul critic al poeziei Elenei Liliana Popescu</i>	18
NOTE	23
NOTĂ.....	24
Ana Blandiana.....	25
<i>Ecoul literar al pașilor ei ne tulbură și ne emoționează</i>	25
Valentin Emil Mușat.....	25
<i>Sfințenia gesturilor simple</i>	25
<i>Un mesager al înlăuntrului nostru</i>	27
Marin Ifrim.....	31
<i>Între rigoare și emoție</i>	31
<i>Această poezie se întoarce la temele eterne ale omenirii</i>	32
Radu Cârneli.....	33
<i>A iubi Adevărul</i>	33
Dan Slușanschi.....	33
<i>Tărâmul dintre tărâmurile</i>	33
<i>Un matematician care scrie cea mai pură poezie</i>	37
<i>Poezia, un har și o stare de spirit a vieții</i>	38
<i>„Imn Existenței”, carte frumoasă, cinste cui te-a scris!</i>	38
<i>Lumina lină a poeziei adevărate</i>	41
<i>O blândă melancolie a nemaiîntoarcerii</i>	41
Solomon Marcus	43
<i>Paradigma Tăcerii</i>	43
<i>„Din clipă, veșnicia”</i>	44
Laurențiu Ulici.....	49
<i>„Tărâmul dintre gânduri” – o carte de poezie</i>	49
Draga Mirjanić	51

<i>Matematica și Poezia</i>	51
<i>Tărâmul poeziei adevărate</i>	52
Ion Viorel Boldureanu	53
<i>„Tărâmul dintre Gânduri”, de Elena Liliana Popescu</i>	53
Constantin Drugaș	56
<i>Viziuni și iluminări amintind de poetica cosmogoniei din imnurile vedice</i>	56
Rodica Opreanu	57
<i>Dincolo de gânduri</i>	57
Nicolae Popescu	60
<i>„Când, în tăcerea-i știutoare și-n pacea-n sine regăsită...”</i> ..	60
<i>Volumul „Pelerin” la New York</i>	60
<i>„Himno a la Existencia”, de Elena Liliana Popescu</i>	70
<i>„Dacă” – o carte-poem, despre „cunoaștere”</i>	72
Borislav Crstici	73
<i>Aceste adevărate imne</i>	73
<i>„În clipa ce-nvăluie timpul”</i>	74
<i>Un infinit ascuns - într-o clipă Dirac</i>	75
<i>„Pesma Ljubavi”</i>	75
Paul Ioachim	76
<i>„Imn Existenței” – o carte de poezie profundă, complexă...</i>	77
Dumitru Ion Dincă	77
<i>O poezie autentică, tulburătoare prin sensibilitate și prin accente dramatice</i>	77
Gheorghe Glodeanu	79
<i>O poezie a marilor interogații</i>	79
<i>Modelul intelectual al lirei</i>	79
<i>Pelerin pe Tărâmul dintre gânduri</i>	85
<i>Dacă – o meditație asupra condiției umane</i>	90
Ovidiu Ghidirmic	90
<i>„Ție, cel ce deschizi această carte...”</i>	90

Marin Beșteliu	95
<i>„Imn Existenței” ne provoacă la o reflecție profundă</i>	95
Alexandru Firescu	97
<i>O poezie temeinică, de profunzime</i>	97
Theodor Damian	98
<i>„Imn Existenței” – un imn adus lui Dumnezeu</i>	98
<i>„Pelerin” la New York</i>	99
<i>Poezia ca euharistie</i>	102
<i>O revărsare a dragostei</i>	103
<i>Misiunea internaționalizării</i>	104
<i>Matematica, poezia și taina</i>	106
Moisés Castillo Florián	109
<i>Cânt de iubire: o constantă, – poate și o geometrie?</i> <i>– a Iubirii</i>	109
<i>Pentru Liliana și Nicolae</i>	112
<i>„Canto de Amor” de Elena Liliana Popescu</i>	113
Nicolae Breban	114
<i>„Imn Existenței” – autor Elena Liliana Popescu</i> ..	114
Antonio Gracia	115
<i>Această transfigurare a invizibilului în vizibil</i>	115
José María Piñeiro	116
<i>Transparencia suma</i>	116
<i>Limbajul misticii, multilingv și unic</i>	117
Ángel Vivas	118
<i>Poezia poate salva distanțele</i>	118
Mari Carmen Martínez	119
<i>Primele semnale ale criticii literare</i>	119
Vlad Alexandru Copil	120
<i>Matematică și Poezie</i>	120
<i>„Peregrino” de Elena Liliana Popescu – Spania, 2004...</i>	122
Luciano Maia	124

<i>Dacă – poem cu multiple semnificații</i>	125
Ramón Fernández Palmeral	125
<i>Frumusețea prin intermediul cuvântului</i>	125
Andrei Ionescu	127
<i>Neliniști poetice amintind de Sfântul-poet Ioan al Crucii</i> ..	127
Sabas Martín	128
<i>Poezie ce vizează absolutul</i>	128
Angélica Santa Olaya	128
<i>„Toate poemele lumii sunt un singur poem”</i>	129
Francisco Ruiz Udiel	130
<i>Elena Liliana Popescu și poezia din tăcere</i>	130
Raúl Lavalle	131
<i>Poezia esențială a Elenei Liliana Popescu</i>	131
<i>Liliana Popescu și Luciano Maia: două lumini ale</i> <i>Latinității</i>	132
<i>Liliana Popescu – Poezie și eternitate</i>	134
<i>Înăuntrul acestor poeme</i>	135
<i>Pentru cei care caută „ceva mai mult”</i>	137
Edwin Yllescas Salinas	138
<i>O voce din România</i>	138
Joaquín Garrigós	139
<i>Și-a câștigat o poziție fermă</i>	139
<i>Mesajul universal pe care îl conține poezia Liliane Popescu</i> ..	140
<i>Mereu am observat între ei o simbioză perfectă</i>	141
Fernando Aguiar	143
<i>„Peregrino” – un dialog permanent între Eu și Celălalt</i>	143
Ana Dobre	146
<i>Elena Liliana Popescu</i>	147
Hugo Gutiérrez Vega	154
<i>Sufletul poemului</i>	154
Adrian G. Sahlean	156

<i>Pornind de la un singur poem</i>	156
<i>„Dacă ai ști” – 22 de poeme de natură filosofică</i> ...	157
George Anca	158
<i>Dacă + 42</i>	158
Augustin A. Popescu	161
<i>„Dacă” – O meditație de mare concentrație ideatică</i>	161
Paz Molina	162
<i>Zborul magic de lebădă în poezia Elenei Popescu</i>	162
Ana Maria Vieira	164
<i>„Doar prin iubire experimentezi existența”</i>	164
Daniel Lăcătuș	165
<i>Poeme – „pline de-nțelesuri”</i> ..	165
<i>O poezie autentică cu incursiuni în spațiile nebănuite ale</i> <i>sentimentelor</i>	167
<i>Poemul Dacă – o întreagă filosofie</i>	168
Lee Kuei-shien	169
<i>„Hymn to the Life” de Elena Liliana Popescu</i>	169
Eliza Parente	171
<i>Întregul azur al Poeziei</i>	171
Francisco da Silveira Neto Brandão	172
<i>Dunărea în Jaguaribe</i>	172
Dan Munteanu Colán	175
<i>Versurile sale îi deschid porțile spre sufletul și mintea</i> <i>cititorilor</i>	176
Estelle Variot	176
<i>Transcenderea iubirii prin poezie</i>	176
Alfredo Pérez Alencart	177
<i>Magno Epicedio pentru Nicolae</i>	177
<i>Vocea Elenei Popescu</i>	179
<i>Fulgere pentru a iubi totul</i>	181
<i>Elena Liliana Popescu pentru Lusofonie</i>	183

Yader Luna.....	185
<i>Granada – Oraș al amintirilor</i>	185
Claudia M. Chinchilla Vettorazi	186
<i>Neobișnuit</i>	186
Victor Sterom	189
<i>O existență sublimată metafizic</i>	189
Juan Carlos López	192
<i>Picturi de Miguel Elías pentru doi poeți de renume</i>	192
Aurelian Scrima.....	193
<i>O invitație permanentă de a deveni transparenți la transcendență</i>	193
Theodora Theohari Apostolidi.....	194
<i>Dragostea profundă și aprecierea poetei pentru soțul său, marele matematician Nicolae Popescu</i>	194
Pere Bessó	195
<i>Elena Liliana Popescu – o doamnă a marii Poezii</i>	195
Saul Leizer.....	196
<i>„Dacă ai ști” – un dialog intercultural prin poezie</i>	196
Dușița Ristin.....	197
<i>„Toate lucrurile din Cer și de pe Pământ”</i>	197
<i>Poezia Elenei Liliana Popescu și foșnetul existenței</i>	198
<i>Metafora „începutului” în poezia Elenei Liliana Popescu</i>	199
<i>„Dacă” – volum multilingv de poezie de Liliana Popescu</i> ..	200
<i>Bogăția textului original al poeziei Elenei Liliana Popescu explorată prin traduceri</i>	207
<i>Originalitate și tradiție poetică în opera literară a Elenei Liliana Popescu</i>	211
<i>Adâncimea și frumusețea mesajului liric al Elenei Liliana Popescu – transmise prin noi traduceri</i>	215
<i>Din ghirlanda versurilor poeziei lui Rabindranath Tagore</i>	216
Dagmar Mária Anoca	218

<i>Dacă ai ști... de Elena Liliana Popescu</i>	218
<i>Poemul „Tu” – o provocare de ordin filozofic și existențial</i>	220
Antonino Caponnetto	222
<i>„Trei Poeme” de Elena Liliana Popescu</i>	222
<i>Și tăcerea este logos</i>	222
Antonio Buoizzi	224
<i>Matematica implicită a poeziei</i>	224
<i>„Imn Existenței” de Elena Liliana Popescu – Poezie, teosofie, mit</i>	226
Anca Irina Ionescu	227
<i>„Trei poeme din Europa - Three Poems from Europe”, audiobook în limbile Uniunii Europene</i>	228
<i>Matematica și poezia în versurile poetei-matematician Elena Liliana Popescu</i>	233
<i>Poezia Elenei Liliana Popescu – un mesaj fundamental de comuniune sufletească interumană</i>	244
<i>Procesul infinit al cunoașterii</i>	254
Dariusz Pacak.....	256
<i>Poezie ca Paeon</i>	256
<i>Simplitate ascunsă</i>	258
<i>„Cum va fi Chipul tău”</i>	259
<i>Autenticitate</i>	265
Timotei Prahoveanu.....	272
<i>Elena Liliana Popescu și „Clipa aceasta”</i>	272
Ion Popescu	275
<i>O poezie din adânc pentru adâncuri</i>	275
Horia Gârbea.....	276
<i>Întrebările și răspunsurile poeziei</i>	276
Florentin Popescu	279
<i>Între topos și atopus</i>	279
Rae Lee.....	282

„Lumina templului tău, Jupiter”	282
Daehyeon Park	286
„Cel care este întotdeauna cu tine, în inima ta”	286
Miloud Homida	294
<i>Limbaajul existențial și emoțional al Elenei Liliana Popescu în poemul „Te apropii”</i>	294
<i>Noua stilistică și reconstrucția conștiinței poetice: O lectură transindividuală și psiho-structurală a unor poeme selectate, de Elena Liliana Popescu</i>	297
Siyoung Doung	307
<i>Ecoul gândului învăluit în tăcere</i>	307
Im Sol Nae	309
<i>Dragostea modelată de limbaj, împlinită prin poezie</i>	309
Lee Hye Seon	311
<i>Poeta „Cuvintelor care conduc spre nemurire”</i>	311
Yang Geum-Hee	312
<i>Într-o epocă a incertitudinii — un alchimist al legii universale și al adevărului transcendent</i>	312
Koo Myongsook	315
<i>Estetică lingvistică rafinată și cercetare ontologică acolo unde converg știința și arta</i>	315
Christian W. Schenk	316
<i>Elena Liliana Popescu — Asceza clarității într-o lirică metafizică</i>	316
Santiago Daniel Gutiérrez Echeverría	320
<i>Cânt luminos (sau „acolo unde găsești întrebarea-răspuns”)</i>	320
Sever Angel Popescu	323
<i>Drumul către tine însuși în poezia „Te apropii”, de Elena Liliana Popescu</i>	323
BIBLIOGRAFIE	327

INTRODUCTION

Poetry at the Threshold of Being: the Critical Horizon of Elena Liliana Popescu's Poetry

Poetry, when it reaches its most essential form, ceases to be merely a literary genre and becomes an ontological act. It is no longer a discourse about the world, but a mode of inhabiting it. In the poetic universe of Elena Liliana Popescu, language does not describe existence; it participates in it. Her poems stand at the threshold between thought and silence, between rational rigor and intuitive illumination, between the finite human condition and the aspiration toward the absolute.

This volume emerges from a long trajectory of poetic maturation in which poetry is not treated as ornament, confession, or aesthetic play, but as a disciplined spiritual practice. Popescu's poetry resists the noise of contemporaneity and the excesses of stylistic exhibitionism. Instead, it returns—deliberately and lucidly—to what might be called the primary questions of being: existence, time, love, truth, knowledge, and transcendence. These themes are not approached rhetorically, but inwardly, through a language that seeks clarity without simplification and depth without obscurity.

Between Mathematics and Metaphysics

One cannot approach the poetry of Elena Liliana Popescu without acknowledging the unique intellectual tension that animates it: the encounter between mathematical thought and poetic intuition. This is not a superficial juxtaposition, nor a mere biographical coincidence. Mathematics, in her case, is not abandoned when poetry begins; it is sublimated. The poem becomes a space where structure, balance, symmetry, and necessity coexist with emotion, contemplation, and mystery.

Her verses often unfold with the precision of an axiomatic system, yet they open toward metaphysical horizons that escape calculation. The economy of language, the restraint of metaphor, and the careful construction of meaning reveal a poetic mind trained in rigor but guided by intuition. This fusion generates a rare poetic voice—one that speaks softly, yet with conceptual authority.

Unlike much contemporary poetry that seeks rupture, fragmentation, or provocation, Popescu's poetry seeks coherence. Not the coherence of closure, but that of continuity—between thought and feeling, between the visible and the invisible, between the self and the universe.

Language as an Ethical and Existential Act

In this volume, language is never neutral. Each word appears chosen not only for its semantic value, but for its ethical and existential weight. Silence plays a central role—not as absence, but as presence. Many poems seem to arise from silence and return to it, suggesting that poetry is less an act of speaking than an act of listening.

Popescu's poetic voice addresses the reader not as a spectator, but as a participant. The poems do not impose meanings; they invite reflection. They open spaces rather than close arguments. In this sense, her poetry aligns with a tradition of contemplative writing where the poem functions as a mirror—reflecting not only the poet's inner world, but also that of the reader.

The recurrent use of direct address—*You, I, We*—does not establish intimacy in a sentimental sense, but in an ontological one. The reader is called upon to recognize himself within the poem, to engage in a dialogue that transcends individuality and moves toward universality.

Time, Love, and the Search for the Absolute

Time in Popescu's poetry is not linear. It is cyclical, suspended, or condensed into moments of intense awareness. The "instant" becomes a privileged site of revelation, where eternity briefly touches the human condition. This temporal philosophy places her poetry in dialogue with both mystical traditions and philosophical meditations on being.

Love, likewise, is not confined to the personal or the emotional. It is treated as a principle of knowledge, a mode of access to truth. Love in these poems is not possession, but openness; not desire, but recognition. It is through love that the self transcends its limits and approaches the other, the world, and ultimately, the absolute.

The metaphysical dimension of this poetry does not rely on doctrinal assertions or explicit theological discourse. Instead, it unfolds through suggestion, question, and paradox. The poems do not claim to reveal truth; they enact the movement toward it. In doing so, they preserve mystery as an essential component of meaning.

A Universal Voice Beyond Borders

The international resonance of Elena Liliana Popescu's poetry—translated, read, and commented upon across cultures and languages—testifies to its universal appeal. This universality does not stem from abstraction or generalization, but from fidelity to the essential. By addressing what is fundamental in human experience, her poetry transcends cultural and linguistic boundaries.

In an age marked by fragmentation, acceleration, and ideological saturation, this poetry offers something increasingly rare: a space of stillness, reflection, and inner coherence. It reminds us that poetry can still function as a form of

LIBRIS | We know books
knowledge—one that does not compete with science or philosophy, but complements them by addressing what lies beyond their respective limits.

The Critical Plurality of the Volume

It is precisely this openness—this constant dwelling at the threshold of meaning—that renders Elena Liliana Popescu's poetry particularly fertile for critical engagement. The present volume is conceived not as a univocal reading, nor as an attempt to stabilize or enclose a single interpretation, but as a shared critical horizon in which multiple voices converge to reflect upon her work.

The contributors to this book—critics and scholars from diverse intellectual and cultural backgrounds—approach Popescu's poetry through different analytical perspectives. Some foreground its philosophical and ontological depth; others attend to its linguistic economy, symbolic structures, or ethical implications. These readings do not seek synthesis, nor do they compete for interpretative authority. Rather, they coexist, echoing the internal dynamics of the poetry itself, where plurality, tension, and openness are constitutive.

What unites these contributions is not methodological uniformity, but a shared recognition of the seriousness and density of the poetic project under examination. Each critical voice treats the poem not as a closed object, but as a space of thought—one that resists exhaustion and invites renewed interpretation. In this sense, the critical discourse assembled in this volume does not stand outside the poetry it analyzes; it extends it, inhabits it, and allows it to resonate across broader intellectual, cultural, and existential horizons.

This volume stands as a testimony to a poetic vision rooted in clarity, depth, and spiritual responsibility. Elena Liliana Popescu does not write to impress, to shock, or to

follow trends. She writes to understand, to connect, and to bear witness to the silent dimensions of existence.

Her poetry invites us to slow down, to listen, and to rediscover language as a space of meaning rather than consumption. In doing so, it reaffirms poetry's enduring role as a bridge between thought and being, between the human and the infinite.

Dr. Miloud Homida

University of Ziane Achour – Djelfa, Algeria

References

- [1] Blanchot, M. (1982). *The space of literature* (A. Smock, Trans.). University of Nebraska Press.
- [2] Heidegger, M. (1971). *Poetry, language, thought* (A. Hofstadter, Trans.). Harper & Row.
- [3] Ricœur, P. (1974). *The conflict of interpretations: Essays in hermeneutics* (D. Ihde, Trans.). Northwestern University Press.

Dr. Miloud Homida is an Algerian writer, translator, and researcher specializing in linguistics and literary criticism. He has introduced the original concept of *digital stylistics* and developed the critical notion of *non-homology of consciousness*, which describes a situation where a writer's awareness surpasses that of the group or the reader's horizon of expectation, creating a structural and semantic gap between text and audience. His work examines the dynamics of language, literary expression, and the influence of digital culture on communication, aiming to expand the understanding of stylistic and linguistic analysis in both traditional and modern contexts.

Email: miloud.homida@univ-djelfa.dz

**Poezia la pragul ființării: orizontul critic al poeziei
Elenei Liliana Popescu**

Poezia, atunci când ajunge la forma ei esențială, încetează să mai fie doar un gen literar și devine un act ontologic. Nu mai este un discurs despre lume, ci o modalitate de a o locui. În universul poetic al Elenei Liliana Popescu, limbajul nu descrie existența; el participă la ea. Poeziile sale stau la pragul dintre gând și tăcere, dintre rigoarea rațională și iluminarea intuitivă, dintre condiția finită a omului și aspirația către absolut.

Acest volum se naște dintr-o lungă traiectorie de maturizare poetică, în care poezia nu este tratată ca ornament, confesiune sau joc estetic, ci ca o practică spirituală disciplinată. Poezia lui Popescu rezistă zgomotului contemporaneității și exceselor exhibiționismului stilistic. În schimb, ea se întoarce — deliberat și lucid — către ceea ce s-ar putea numi întrebările primare ale ființei: existența, timpul, iubirea, adevărul, cunoașterea și transcenderea. Aceste teme nu sunt abordate retoric, ci din interior, printr-un limbaj care caută claritatea fără simplificare și profunzimea fără obscuritate.

Între matematică și metafizică

Nu se poate aborda poezia Elenei Liliana Popescu fără a recunoaște tensiunea intelectuală unică ce o animă: întâlnirea dintre gândirea matematică și intuiția poetică. Aceasta nu este o juxtapunere superficială și nici o simplă coincidență biografică. În cazul ei, matematica nu este abandonată atunci când începe poezia; ea este sublimată. Poemul devine un spațiu în care structura, echilibrul, simetria și necesitatea coexistă cu emoția, contemplația și misterul.

Versurile sale se desfășoară adesea cu precizia unui sistem axiomatic, dar se deschid către orizonturi metafizice ce scapă calculului. Economia limbajului, reținerea metaforei și construcția atentă a sensului dezvăluie o minte poetică formată în rigoare, dar ghidată de intuiție. Această fuziune generează o voce poetică rară — una care vorbește cu blândețe, dar cu autoritate conceptuală.

Spre deosebire de multă poezie contemporană, care caută ruptura, fragmentarea sau provocarea, poezia lui Popescu caută coerența. Nu coerența închiderii, ci pe aceea a continuității — între gând și simțire, între vizibil și invizibil, între sine și univers.

Limbajul ca act etic și existențial

În volumele sale, limbajul nu este niciodată neutru. Fiecare cuvânt apare ales nu doar pentru valoarea sa semantică, ci și pentru greutatea sa etică și existențială. Tăcerea joacă un rol central — nu ca absență, ci ca prezență. Multe poeme par să se nască din tăcere și să se întoarcă în ea, sugerând că poezia este mai puțin un act al vorbirii decât un act al ascultării.

Vocea poetică a lui Popescu se adresează cititorului nu ca unui spectator, ci ca unui participant. Poemele nu impun sensuri; ele invită la reflecție. Ele deschid spații, mai degrabă decât să închidă argumente. În acest sens, poezia ei se aliniază unei tradiții a scrierii contemplative, în care poemul funcționează ca o oglindă — reflectând nu doar lumea interioară a poetului, ci și pe aceea a cititorului.

Utilizarea recurentă a adresării directe — *Tu, Noi* — nu stabilește o intimitate sentimentală, ci una ontologică. Cititorul este chemat să se recunoască în poem, să se angajeze într-un dialog care transcende individualitatea și se îndreaptă către universalitate.